

Correspondență din Parbatipur, Nepal

Povești cu care crești

Numele meu este Mihai Enescu, sunt student la medicină și autorul acestui blog în care scriu despre proiectele de dezvoltare finanțate de UE la care am participat în diverse colțuri ale lumii.

Nici nu știu cu ce să încep. Sunt de câteva săptămâni în Parbatipur și mă simt deja ca acasă.

Urmez cursuri intensive de nepaleză. Am învățat câteva cuvinte și fraze uzuale. Doar atât cât să mă pot înțelege cu localnicii. Profesorii mei, Rama și Durga, sunt și gazdele mele. Ei doi merită toată recunoștința pentru răbdarea și perseverența de care dau dovadă!

Durga e ghid montan și face cel mai bun ceai Marsala pe care l-am băut vreodată. Soția lui, Rama, gătește cel mai bun *dal bhat* din lume - mâncarea tradițională nepaleză (un soi de ciorbă foarte groasă de linte). Ea e o persoană extrem de generoasă, mai ales când vine vorba de porțiile de orez din farfurie.

Cât despre mine, pot spune că sunt un norocos. Am fost primit cu mare entuziasm de copiii de la școală, cărora urma să le predau cursuri de limba engleză timp de trei luni. Erau toți curioși, dornici să afle cât mai multe despre mine și despre țara din care vin. După câteva zile, directorul școlii mi-a propus să mă ocup și de bibliotecă. Aveau cărți, dar toate erau așezate la întâmplare pe niște rafturi prăfuite. În câteva zile le-am aranjat pe toate. Mulți dintre elevi vin acum cu plăcere să împrumute cărți sau doar să consulte vreun atlas, urmărind cu degetele lor mici lanțul himalayan ori cursul Gangelui, fluviul sacru la hinduși.

Într-o seară, Rama mi-a spus că le-ar prinde bine celor mici dacă ar avea la școală cursuri despre igienă și despre corpul uman. Cu câtă bucurie am îmbrățișat ideea! Doar medicina e viața mea. După ore ne întâlnim la bibliotecă. Ne strângem cu toții în jurul unui atlas mare care prezintă corpul uman și discutăm. Cel mai mult le-a plăcut povestea despre viruși și bacterii, în care binele și răul se iau la luptă. De cele mai multe ori, binele învinge.

Mai sunt două zile și plec. Nu am apucat să fac trekking, așa cum îmi propusesem. E sezonul musonic. Nici cursuri de gătit nu am făcut. M-am bucurat însă de munții înzăpeziți care se văd în depărtare. Și am învățat să mănânc în stil nepalez, cu mâna. La început m-am gândit ce-ar zice mama dacă m-ar vedea mâncând așa, dar între timp m-am obișnuit și chiar îmi place!

Mi-a luat mult până să mă hotărâsc să vin aici, dar acum nu îmi pare rău. Nepalul e o experiență care merită trăită.

